

Kırık Oyuncaklar Orkestrası

Yavuz DEMİRKIRAN

Kırık Oyuncaklar Orkestrası

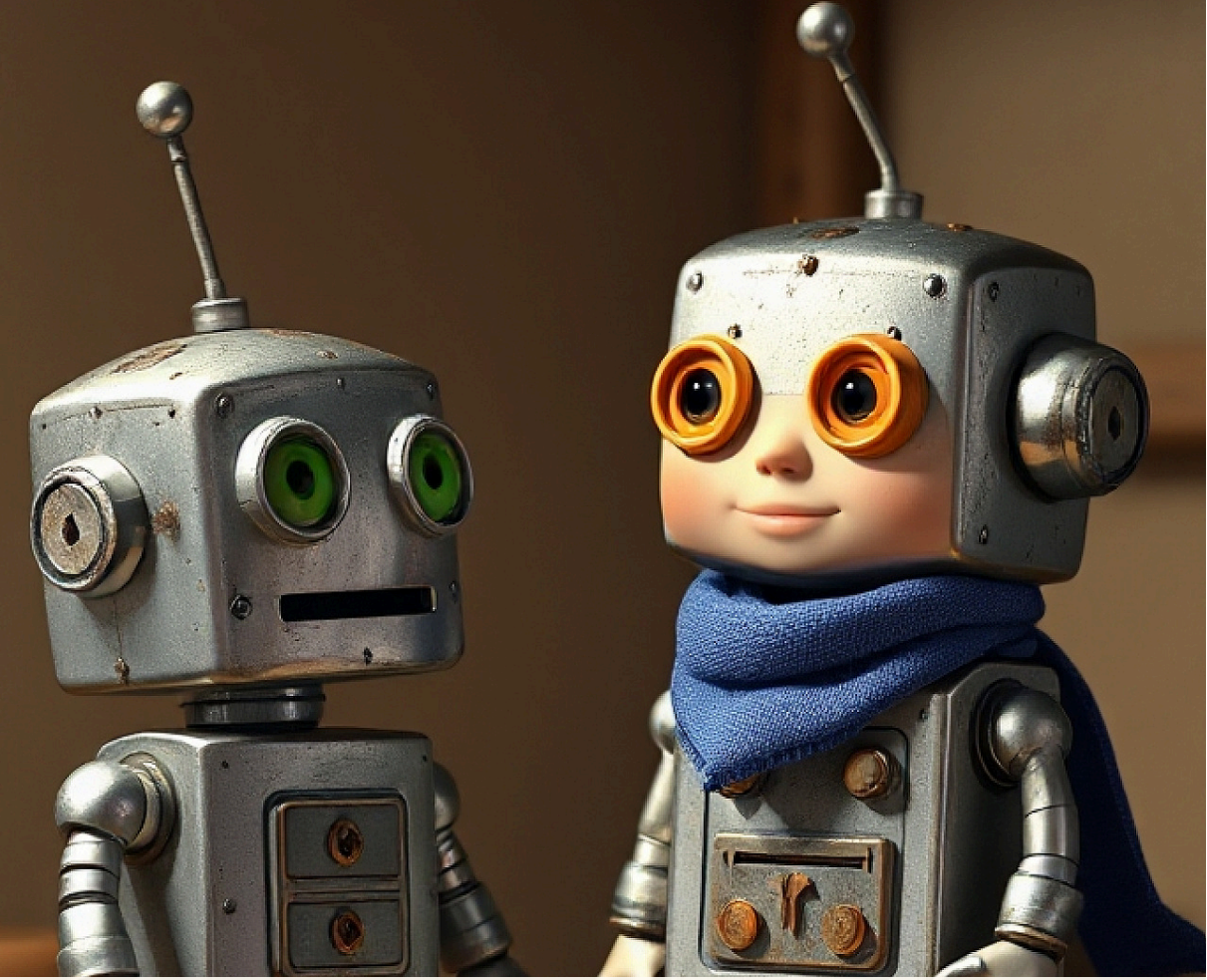
Yavuz DEMİRKİRAN

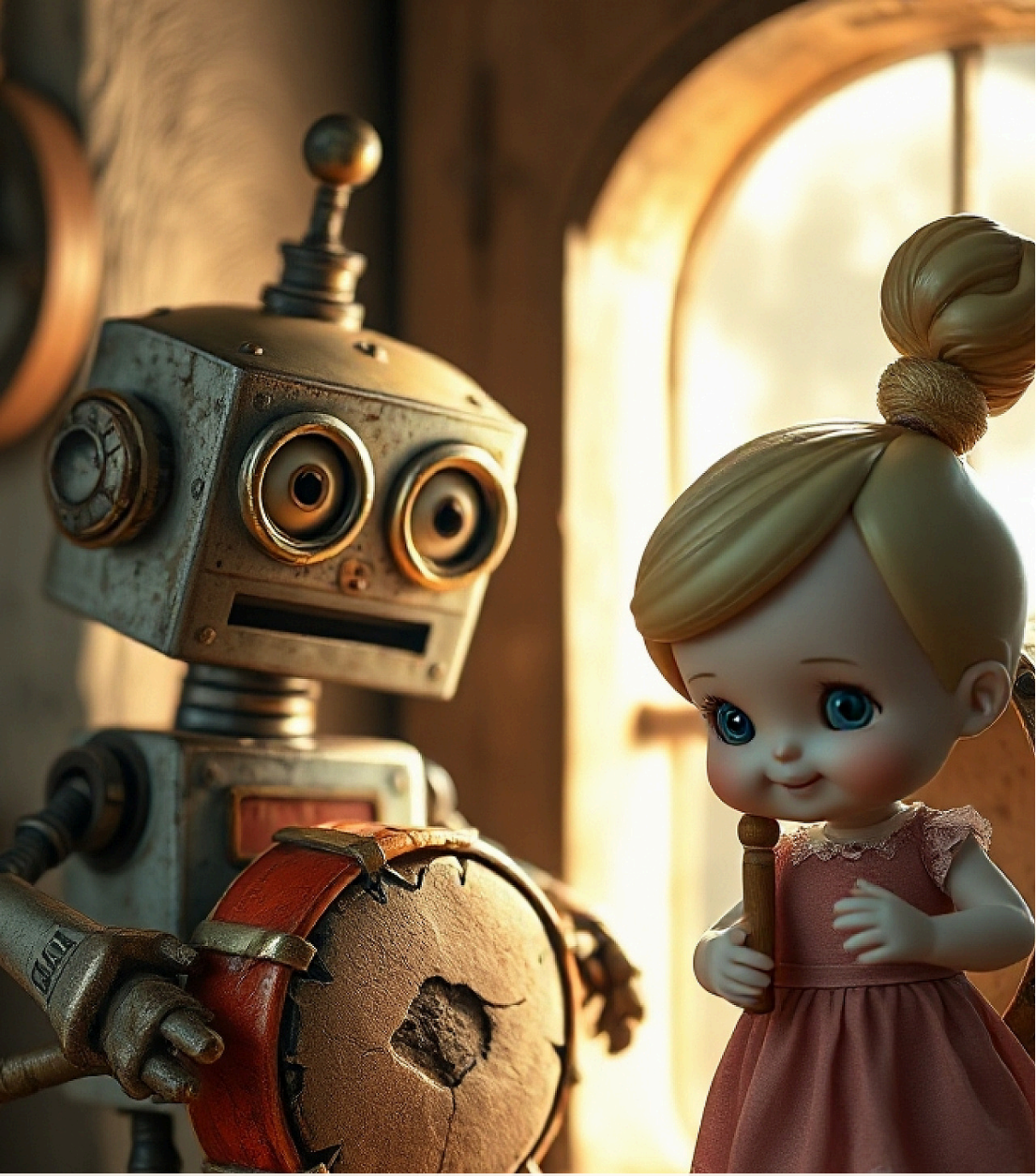
Eski bir oyuncak atölyesinin tozlu bir köşesinde, unutulmuş bir rafta artık kimsenin istemediği oyuncaklar duruyordu. Aralarında, solmuş kırmızı gövdesi ve yan tarafında uzun, pürüzlü bir çatlağı olan çatlak bir davul vardı. Yontulmuş pirinç kenarları loş ışıktaki hafifçe parlıyor, üst kenarından iki küçük, sevimli göz bakıyordu. Davul uzun zamandır oradaydı, birinin onu çalmasını bekliyordu.

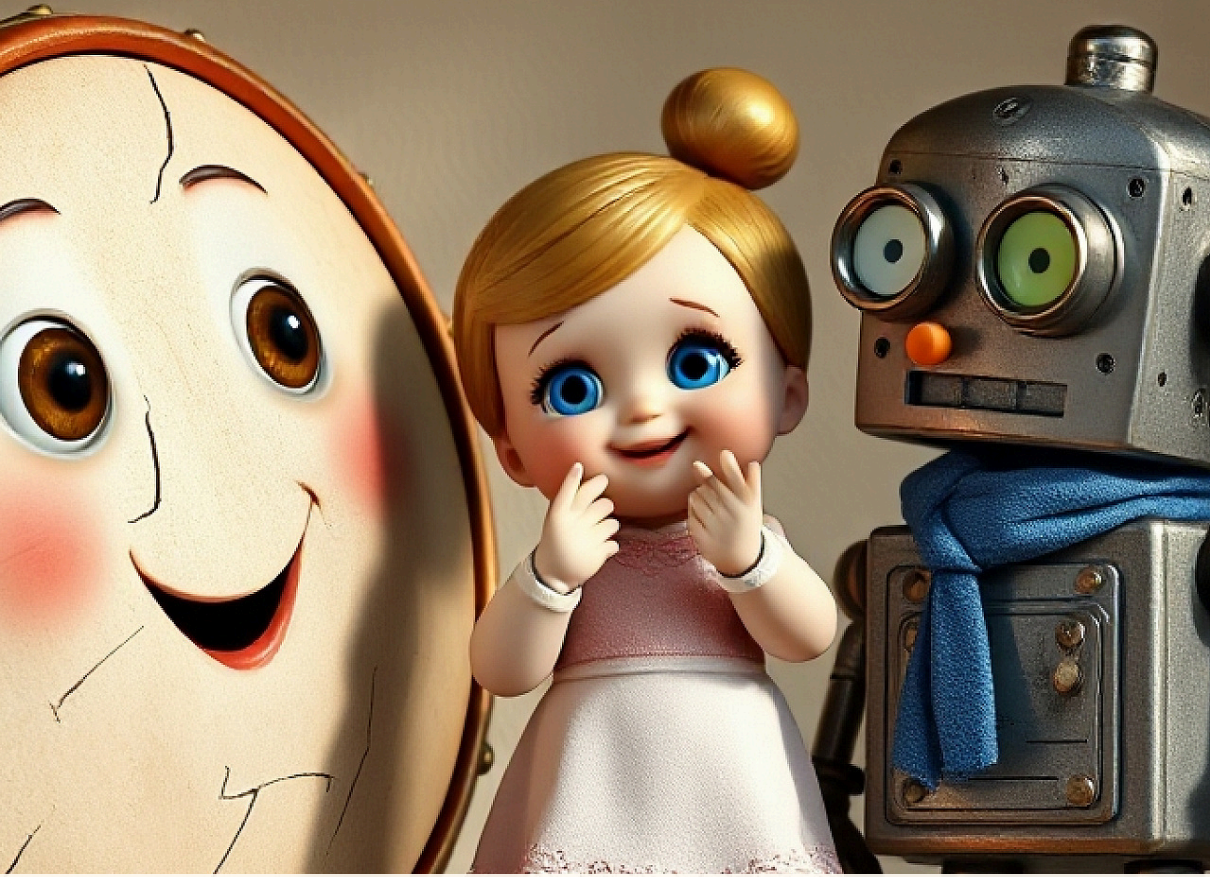
Davulun yanında, bir ay fincanından daha uzun olmayan minik bir porselen bebek duruyordu. Pembe yanağının üzerinden ince bir atlak geiyordu ve sol kolu gevşeke sarkıyordu. Dantel süslü, solmuş pembe bir elbise giymişti; bir düğmesi eksikti ve sağlam elinde tek bir beyaz eldiven vardı. Parlak mavi cam gözleri, atölye gece için sessizleşirken kırpışuyordu.

Diğer tarafta, yaklaşık bir bot boyunda küçük bir teneke robot oturuyordu. Gümüş gövdesi ezik ve çizikti; anteni eğilmiş, düğme gözleri birbirini tutmuyordu—biri yeşil, biri turuncu. Sırtındaki paslı kurma anahtarı tıkırdıyor ve vınlıyordu, göğsündeki gevşek bir panel açılıp kapanıyordu. Boynuna küçük mavi bir atkı bağlanmıştı ve merakla mırıldanıyordu.

Bir akşam, ay ışığı atölyenin penceresinden içeri süzülürken, kurmalı robot paslı anahtarını çevirdi. Tık, vın, tık! Küçük motoru komik bir ritim çıkarıyordu. Çatlak davul, yırtık derisine tahta bir tokmakla vurdu. Güm, çat, güm! Gıcırdayan bebek kıkırdadı ve ince bir gıcırtı çıktı: 'İiiik!' Üç ses sessiz odada birbirine karıştı.

'Duydunuz mu?' dedi davul, sıcak kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. 'Seslerimiz bir yapboz gibi birbirine uyuyor!' Bebek sağlam elini çıırttı. 'Gıcırımla melodiler yapabilirim!' dedi utangaçça. Robotun anteni seğıirdi. 'Benim tıkırtım da ritmi tutuyor,' diye biyledi. Birbirlerine baktılar ve gülümsediler—özel bir şey bulmuşlardı.

Davul, derin çatlak gümlemesiyle düzenli bir ritim tutuyordu. Bebek, kuşlar gibi süzülen yüksek, gıcırtılı ezgiler söylüyordu. Robot tıklıyor ve vınıyor, bir saat gibi tik-tak sesleri ekliyordu. Birlikte, unutulmuş rafı neşeyle dolduran müzik yapıyorlardı. 'Her gece çalışmalıyız,' dedi bebek, mavi gözleri parlıyordu.

Gizlice alıřtılar, gece gece. Hata yaptıklarında davul diğerklerini cesaretlendiriyordu. 'Devam edin,' derdi. 'Seslerimiz farklı, işte onları güzel yapan da bu.' Bebek yeni ezgiler besteliyor, robot her şarkıyı büyük bir özenle planlıyordu. Çaldıkları her notayla dostlukları büyüyordu.

Bir gece robotun bir fikri oldu. 'Gizli bir konser vermeliyiz,' dedi, uyumsuz gözleri kırpışarak. 'Ama nerede?' diye sordu bebek. 'Tam burada, rafta,' dedi davul. 'Bütün kırık oyuncakları davet ederiz.' Böylece haberi sessizce yaydılar ve unutulmuş oyuncaklar heyecanla fısıldaştılar. Daha önce hiç konserleri olmamıştı.

Konser gecesi geldi ve atölye karanlık ve sessizdi. Çatlak davul yumuşak bir ritim tuttu. Gıcırdayan bebek tatlı bir ezgi söyledi. Robotun anahtarı küçük dansçılar gibi tıklayıp vınladı. Diğer kırık oyuncaklar hayretle, gözleri fal taşı gibi açılmış dinlediler. Bazıları kırık parçalarına vurdu, bazıları eşlik ederek mırıldandı ve müziği daha da zenginleştirdi.

Aşağıda, atölyenin sahibi gece için dükkânı kapatıyordu. Yuvarlak gözlüklü, gür beyaz bııklı, kahverengi yün hırkasını giymiş yaşlı bir adamdı. Işığa uzanırken yukarıdan gelen tuhaf, tatlı bir ses duydu. Gıcırdayan merdivenlerden çıktı ve müziği takip ederek unutulmuş rafa ulaştı.

Yaşlı adam hiç kıpırdamadan durdu ve dinledi. Çatlak davulun gümlediğini, gıcırdayan bebeğin şarkı söylediğini ve kurmalı robotun tıkladığını gördü. Müzikleri duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu—sürprizlerle ve neşeye doluydu. Ela gözleri gözlüklerinin ardında kocaman açıldı ve yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı. Bu oyuncakları ve bir zamanlar ne kadar değerli olduklarını hatırladı.

Şarkı bitince oyuncaklar donup kaldı, keşfedildiklerini sanıyorlardı. Ama yaşlı adam usulca el çırdı. 'Bu harikaydı!' dedi. 'Bu oyuncakların ne kadar neşe getirebileceğini unutmuşum.' Çatlak davulu eline aldı ve pürüzlü, sıcak ahşabını hissetti. 'Siz kırık değilsiniz,' diye fısıldadı. 'Siz özelsiniz.' Oyuncaklar mutlulukla parladı.

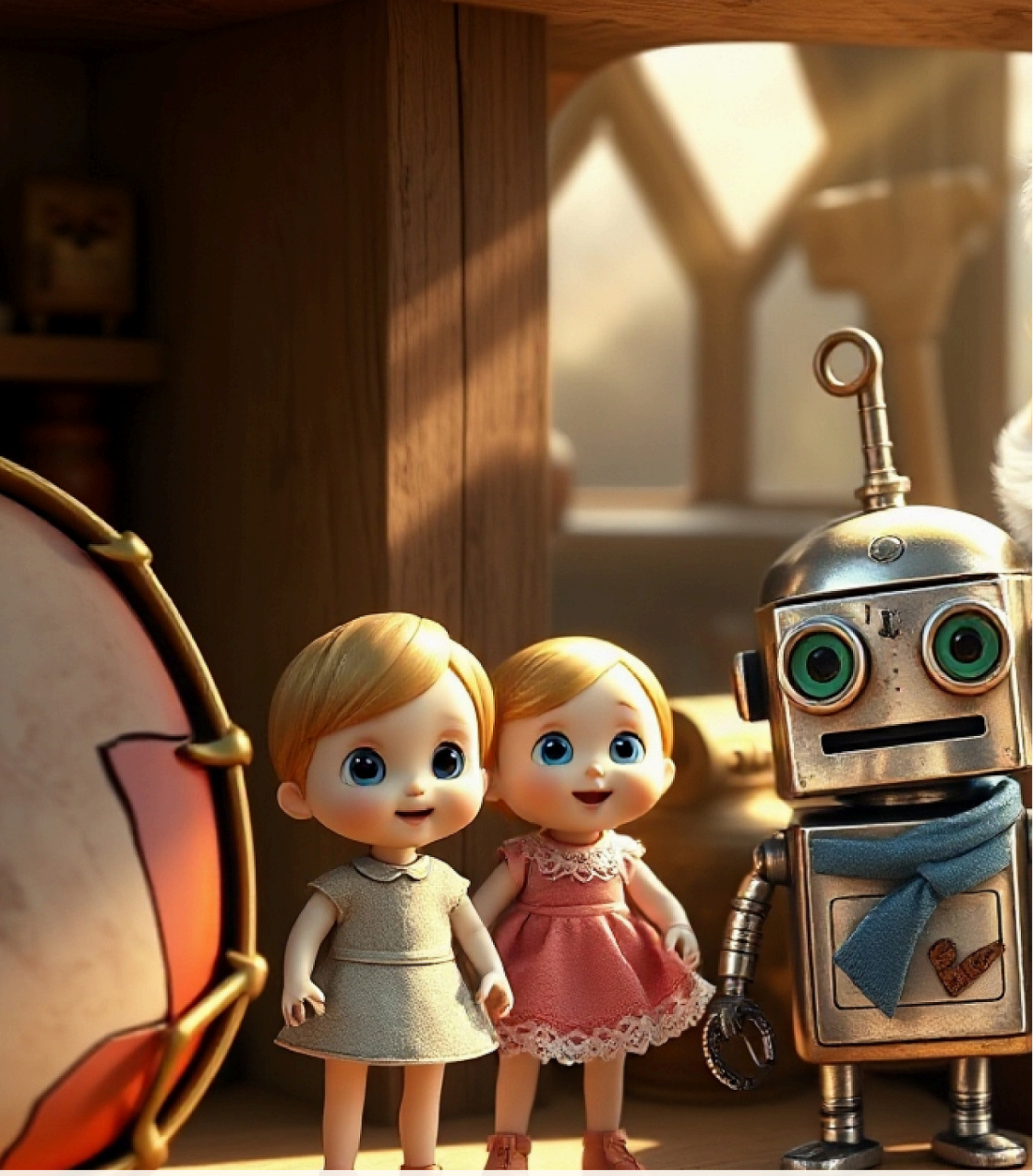
Ertesi sabah, atölyenin sahibi aletlerini ve nazik bir gülümsemeyle geldi. Bebeğin gevşek kolunu onardı ve robotun ezik gövdesini parlattı. Davulun çatlağını yapıştırdı ve ona yeni bir deri verdi. Ama izlerini saklamadı—onları müziklerinin bir hatırası olarak bıraktı. 'Bunlar onur madalyaları,' dedi ve oyuncakların yüzü güldü.

Oyuncaklar, güneşin üzerlerine parlayabileceği pencerenin yanındaki özel bir rafa yerleştirildi. Yaşlı adam, onlar neşeli ezgilerini çalarken sık sık durup dinlerdi. Rafa başka kırık oyuncaklar da getirildi ve kısa sürede kırık oyuncaklardan oluşan koca bir orkestra atölyeyi müzikle doldurdu. Yaşlı adam, kusurların yaratıcı güçlere dönüşebileceğini öğrendi.

Oyuncak atölyesindeki harika müziğin haberi yayıldı. Çocuklar dinlemeye geldi ve çatlak davulu, gıcırdayan bebeği ve karmalı robotu görünce gözleri parladı. Oyuncaklar birlikte çaldı ve takım çalışması ile dostluğun kusurları armağanlara dönüştürebileceğini gösterdi. Yaşlı adam da olağanüstü kırık oyuncaklar orkestrasıyla gurur duyarak gülümsedi.

Ve böylece, sıcacık atölyede kırık oyuncaklar çalmaya devam etti. Farklı olmanın özel bir armağan olduğunu ve müziklerinin kalplere dokunabileceğini biliyorlardı. Çatlak davul, gıcırdayan bebek ve kurmalı robot amaçlarını bulmuşlardı—çatlaklarına ve eziklerine rağmen değil, onlar sayesinde. Ve her gün müzik yaparak mutlu mutlu yaşadılar.